

Středisková výprava do Lanškrouna – 24.-27. 3. 2016

Tak tu máme opět střediskovou akci, dokonce čtyřdenní, což sice značí jistou náročnost, ale také velkou porci zábavy! Odjíždíme ve čtvrtek v jedenáct hodin dopoledne, tedy se konečně mají šanci pořádně vyspat i všichni notoričtí spáči, ke kterým se hrdě hlásím. Na nádraží se nás schází mnoho, okolo šedesáti lidí, ovšem omezím se na výčet pouze členů našeho oddílu. Zúčastnili se: Šotouš, Jenda, Brácha, Upír, Štístko, Prokop, Vlastík, Ondra, Čůča, Martin (nebo Mamut či Řízeček, stačí si vybrat), Kája, Honza H., Lukáš, Tadeáš a já. Vskutku pěkný počet, byť nás holky nepřekvapivě přečísly. Hanba těm, kteří prohloupili a nejeli s námi!

Cesta vlakem je místy zmatená, přece jenom udržet takovou hordu dětí na uzdě není žádný med, to vám s klidem potvrdí každý, kdo už si něco zažil. Prvně je problém držet všechny u sebe, v dalším vlaku se problém diametrálně mění a nastává sápačka a mačkanice v malém vláčku, který asi s takovým návaem skautů nepočítal. Tedy ne asi, určitě s námi nepočítal.

Po útrapách dorážíme do luxusní klubovny lanškrounských skautů zvané Na větru. Pojmenování není náhodné, naopak je vcelku pochopitelné, budova se nachází na kraji vysokého a relativně strmého kopce a vítr zde skutečně duje nezanedbatelnou silou. Bohužel zde čekáme asi dvě hodiny na příchod klíčů. Do té doby se snažíme spadnout do močálu, válíme sudy ze svahu či zabraňujeme dětem v děláni právě zmíněných ztřeštěností. Všichni ale klepeme kosu, tudíž je logickým krokem uspořádání pohybových aktivit. Hrajeme známou hru čísla, která má v šedesáti lidech úplně jiný nádech či ponorky, kdy ale někteří z kapitánů místo vedení své posádky k vítězství ji vedou do záhuby a ještě se při tom ďábelsky smějí. Že Kájo?!

Přichází záchrana – klíče od klubovny! Konečně teplíčko, klídeček ... no spíš jen to první, je totiž třeba ubytovat rozdováděná vlčata a světlušky, což je vždy tak trochu problém. S užitím veškerých našich čarodějných triků a energie zabraňujeme zneužívání ozdob na zdech, jenž jsou skutečně nádherné a přesvědčujeme vlčata, že sahat na ten obouruční meč není zrovna nejlepší nápad, protože důsledkem bude jistojistě tzv. oddílová deka.

Rozdělujeme se do skupinek na celovýpravovou hru a vymýšlíme pofidérní pojmenování pro naši skvadru ... všechny mou osobou navrhnutá jména jsou okamžitě smetena ze stolu. Já bych řekl, že třeba Rotující kedlubny jsou skvělé! Vydáváme se opět do města, tentokrát se ke slovu dostává Arthur se svou hrou Kamiony. Po okolí jsou rozmístěna různá stanoviště a kamionisté, tedy hráči, mezi nimi převládá zásilky různé ceny. Ke slovu se pochopitelně dostává i policie se zločinci a snaží se proud zboží kontrolovat. Většinou neúspěšně.

Po návratu do chaty hrají hlavně mladší několik dalších her a následuje opět skupinová aktivita – stavění co největší věže z pomoci plastelíny a špejlí, pochopitelné je, že je zde omezený časový limit. Rychle se ukazuje, v kterých skupinách převládají hulváti a pohuni a v jakých naopak matematici. Techniky stavby jsou všemožné, někde vítězí propracovaný architektonický model a u hulvátů zase zoufalství a primitivní způsoby. Alespoň zjišťujeme, proč se lidská obydlí odkazují více na moderní matematické a geometrické postupy a ne na fejky našich předků.

Pátek se odehrává ve znamení výletu, který je odděleně pro mladší a starší. O výletu pro mladší vám toho mnoho nepovím, známé je však to, že tato divoká skupina dětí zamířila pod dohledem několika vedoucích do oblasti blízkých rybníků, jistě skvělá příležitost se vyblbnout. Roverské skupiny se mezitím vrací v čase do doby Protektorátu Čech a Moravy, konkrétně do hnutí odboje v oblasti Lanškrouna, dle mapy z roku 1945 se snažíme najít bod Beta, což je značně obtížné, protože za oněch pár desítek let se lecos změnilo. Také se snažíme získat proviant od civilního obyvatelstva, zrovna naše skupina se zazářila a hned u prvního domu získala nějaké erteple. Bylo to však na naší cestě poslední zazáření na další velmi dlouhou dobu.

Do bodu Beta dorážíme s velikým zpožděním, v následné přestřelce s gestapem (střelba vzduchovkou) si taktéž příliš dobře nevedeme, na rozdíl od většiny ostatních skupin, a k cíli, rozhledně na Lázkou dorážíme asi o dvě hodiny po prvních. Holt není každý den posvícení.

Odpoledne je relativně klid a večer nás čeká opět rozdělení na starší a mladší. Starší řeší s Buřt'ou vážná témata některých negativních psychologických jevů jako je kupříkladu davové chování a z hlavní místnosti mezitím slyšíme úděsný křik a lomoz. Jendovy hry se neukazují být

zvláště klidnými, což ale rozdováděným světluškám a vlčatům nejspíš jen vyhovuje.

Sobotní dopoledne si pro sebe uzurpuje Jenda a v našich skupinách se vydáváme hledat informace o zmizelém agentu Bamesi Jondovi. Stanoviště jsou někdy bez problémů, jindy děsně smrtící, například Upírovy telefonní budky a s nimi spojený pekelný běh. Vše se ale nakonec rozhodně u Tesila, kterého naše skupina jen velkou dávkou štěstí objeví jako první. Následuje fejkování s GPS, drobné rozpory s organizátory a hurá do postranních uliček, pro informace ... a sladkou odměnu!

Odpoledne se starší kluci vydávají na výpravu pro pruty, která je velmi dlouho neúspěšná, až při zoufalém návratu narážíme na nějaké to proutí z kterého je možno udělat čagany. Omlouvám se, ale to slovo se mi prostě líbí ... To je varování, že ho ještě nejednou použijí. Menší mezitím hrají hry před klubovnou. Po našem návratu společně pleteme čagany na blížící se mrskačku. Některé čagany jsou vážně hrůzostrašné a dosahují výšky svého nositele, takové vskutku nechcete potkat. Tedy spíš vaše zadnice nechce potkat, abychom byli přesní. Večer hrajeme gamebook Po stopách Vousatce a pro mladší organizuje Buřťa několik klidnějších her. Dokonce i ti, kteří měli vždy nejvíce energie pomalu ochabují a po ulehnutí do spacáku brzy tvrdě usínají.

Závěrečný den výpravy byl ve znamení tradiční mrskačky, pro feministky vrchol zla, pro nás, alespoň pro některé, velká zábava. Nikdo nepřišel k úhoně, i přes zabijácké čagany v rukou některých kluků a tedy jen choulostivé partie holčičích těl možná budou ještě pár dní vzpomínat na tuto neděli.

Poslední etapou celovýpravové hry bylo vymyšlení rituálu vítání jara. Byť se mělo jednat o pohanskou oslavu, snad všechny skupiny ztvárnily boha Jara jako strašlivého a krutého smrtáka, který se zuřivě smál, když porážel dosud vládnoucí Zimu. Někteří i přes šibeniční časový limit dokázali vytvořit působivé kostýmy a ne jen hippie styl, který předvedla většina. Tadeáš pak nezklamal ostroveckou tradici a vytvořil skvělý surrealistický počín.

Zbývajícímí věcmi jsou klasicky vyhodnocení, úklid a společné foto, vše stíháme v rekordním čase (až na menší zaváhání zadního voje) a přesně stíháme vlak.

Velikonoční výprava byla skvělá a povedená akce a i přes velký počet účastníků vše proběhlo v pořádku a všichni jsme poznali nové tváře či prohloubili již existující přátelství. Věřím a doufám, že se nás příští rok sejde ještě mnohem více (nehleďme teď na to, že bude problém najít pro takové počty chatu)! Tak zase někdy!

Pavel